

[Indenrigsministeren.]

der unægtelig noget meget betydningsfuldt, idet det jo vil sige, at Diskussionen paa dette Omraade ikke staar mellem Tilhængerne af fuldstændig Frihed uden Kontrol og dem, der ønsker Indgreb i Friheden. Nej, Tilhængere af fuldstændig Frihed paa Alkoholforbrugets Omraade findes praktisk talt ikke, ingen tør tage Ansvar for en saadan Frihed, og derfor indskrænker Diskussionen sig til Spørgsmaalet om et Mere eller et Mindre med Hensyn til Ædruelighedslovgivningen.

Lad mig da minde om, at der paa dette Omraade er foregaaet en stadig Udvikling, siden Næringsloven i 1857 blev gennemført, en Udvikling, der lempeligt har søgt at begrænse den frie Adgang til Alkohol gennem Begrænsning af Udskænkings- og Udsalgsstedernes Antal, gennem indsnævrende Bestemmelser vedrørende Lukketiden, gennem Ændring af Afgifterne, en Udvikling, der ogsaa stadig har givet det lokale Selvstyre øget Indfyldelse, og jeg tror at turde sige, at i det hele taget er denne Udvikling foregaaet, uden at nogen med Rette har kunnet hævde, at hans personlige Frihed derigennem er gaaet for nær. Derfor er Forholdet ogsaa det, som jeg sagde før, at neppe nogen eller i alt Fald kun faa ønsker det, der er gjort, ugjort eller ønsker at skrue Udviklingen tilbage.

Men netop dette afgiver Baggrund for det Spørgsmaal: Naar nu Forholdet er dette, er der da Grund til at tro, at vi netop er naaet til det yderste paa Ædruelighedslovgivningens Omraade, som er forsvaret? Naar det er gaaet saadan hidtil gennem denne Udvikling, er der saa ikke meget mere Grund til at mene, at den paa-begyndte Udvikling bør fortsættes? I hvert Tilfælde finder jeg, paa Grundlag af hvad jeg her har nævnt med Hensyn til Ædruelighedsspørgsmaalets almindelige Stilling her i Landet, at det er rimeligt, at Medlemmer af de forskellige Partier, der ser ens paa dette Spørgsmaal, har taget Initiativet til den parlamentariske Klaring, som Arbejdet med det foreliggende Forslag maaske vil medføre. Jeg personlig kan ikke se, hvad der skulde hindre, at Rigsdagens Medlemmer af alle Partier, være sig Forbudstilhængere eller ædruelighedsinteresserede Forbudsmotstandere, gaar ind i et Forsøg paa med dette Forslag som Grundlag at videreføre Ædruelighedslovgivningen her i Landet, og naar nu Forhandlingerne herom begynder i et Udvalg, tror jeg, det meget hurtigt vil vise sig, at disse Forhandlinger ikke kommer til at bevæge sig, som mange har ment, paa helt nye og ukendte Baner. Nej, det, der

bliver Hovedsagen, det bliver de Problemer, som har været Kernen i Forhandlingerne, hver Gang vor Ædruelighedslovgivning har været til Behandling, og som utvivlsomt Interessen igen vil gruppere sig om paa de forskellige Omraader, dette: et Mere eller et Mindre. Jeg vil i Tilknytning til Lovforslagets Bestemmelser nævne, at det bliver saadanne Spørgsmaal som Reduktion af Udsalgs- og Udskænkingsstedernes alt for store Antal og i Forbindelse dermed Spørgsmaalet om Udvidelse af det kommunale Selvstyre, det bliver Spørgsmaalet om Afgiftbestemmelser, Spørgsmaalet om et Oplysningsarbejde paa dette Omraade gennem Undervisning i Skolerne og i Tilknytning dertil Spørgsmaalet om en bedre Uddannelse af Lærerne, det bliver Forsørgelses-, Helbreds- og Redningsforanstaltninger, det bliver Spørgsmaalet om et Ædruelighedsnævn og en Ædruelighedsfond. Hvilken Karakter nu disse Forhandlinger vil faa, er det selvfølgelig vanskeligt paa Forhaand at skønne over. Det vil efter min Mening afhænge af, hvorledes Mulighederne for de Veje, der bedst fører til et Resultat, efterhaanden tegner sig, og der vil utvivlsomt ogsaa rent formelt her opstaa Spørgsmaal om den indbyrdes Forbindelse mellem det foreliggende Lovforslag og den gældende Beværterlov. Jeg skal her erindre om, hvad Forslagsstillerne jo ved, at Administrationen af Beværterloven henhører under Handelsministeriet, og jeg maa gaa ud fra, at Behandlingen af Forslaget vil medføre, at Udvalget i stort Omfang maa føre Forhandlinger ogsaa med min Kollega Handelsministeren, og dertil er Handelsministeren rede.

Jeg skal da slutte disse faa Bemærkninger med at sige, at jeg personlig vil med Glæde tage Del i det kommende Udvalgs Drøttelser i det Omfang, det maatte ønskes, og yde min Bistand til dets Arbejde, og jeg personlig haaber, at dette Forslag maa blive Udgangspunktet for en Videreførelse af vor Ædruelighedslovgivning paa en saadan Maade, at det, der naas, ogsaa stadig maa kunne holdes fast, saaledes som det paa de forskellige Trin i Udviklingen hidtil har kunnet ske.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Vestager): Jeg vil takke Indenrigsministeren for de velvillige Udtalelser overfor Forslaget, som han fremkom med. Jeg er ganske klar over, at Ministeriet ikke staar samlet om dette Forslag, og det kunde man jo heller ikke vente, men det har altid Interesse at faa at vide, om man i nogen Maade